

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoP/18/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5721202211
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5721202211.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, vo veci starostlivosti o maloleté dieťa: S. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, zastúpené kolíznym opatrovníkom Ústredím práce, sociálnych vecí a rodiny, Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Martin, dieťa rodičov: matka JUDr. S. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. S. XXXXX/XE, A. - Z., právne zastúpená: JUDr. Milan Štúrik, advokát so sídlom G. XX, A. a otec Ing. I. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. M. XXX/XX, Z., o návrhu matky na zmenu úpravy práv a povinností, na odvolanie matky proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 19P/131/2021-89 zo dňa 27.októbra 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom návrh matky na zmenu úpravy práv a povinností k maloletej S. zo dňa 24.06.2021 v celom rozsahu zamietol. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.
2. Argumenty, ktoré matka uvádzala vo svojom návrhu na zákaz styku otca s maloletou sú totožné s argumentmi uvádzanými v predchádzajúcom konaní, kedy sa rovnako domáhala zákazu styku otca s maloletou (sp. zn. 19P/109/2015). Pokiaľ matka uvádza, že jediným vzťahom otca k maloletej je plnenie si vyživovacej povinnosti, otec nie je dostatočne vnímavý ku kvalite jeho vzťahu s maloletou, otec si nedokáže vytvoriť k maloletej vzťah tak, aby si ona k nemu vytvorila dôveru, tieto jej vyjadrenia považuje za absolútne neakceptovateľné a odtrhnuté od reálneho vnímania skutočností. Otec totiž vďaka jej správaniu a konaniu nemá žiadnu možnosť akýmkoľvek spôsobom vplývať na maloleťu, vytvoriť si s ňou akékoľvek puto a okrem vyživovacej povinnosti si nemá ako plniť ďalšie povinnosti a realizovať práva k maloletej. Matka dlhodobo niekoľko rokov negatívne ovplyvňuje vzťah maloletej a otca napriek tomu, že dôkazy vykonané v súdnych konaniach týkajúcich sa maloletej (či už právoplatne skončených, alebo aktuálne prebiehajúcich) nepreukázali ňou opakovane tvrdený negatívny vplyv otca na maloleťu. V rámci konania vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 19P/109/2015 bolo vykonané znalecké dokazovanie, kde v rámci záverov bolo konštatované, že: „Pokiaľ bude mať otec príležitosť na styk s dcérou bez interferujúcich osôb, vzťah medzi ním a dcérou sa môže rozvíjať a bude na prospech duševnému vývinu dieťaťa.“ (bod 11); „Otec má povahové dispozície, ktoré sú na prospech duševného vývinu maloletej. Má tendenciu podporovať normálnu sociálnu expanziu dieťaťa, na rozdiel od matky, ktorá ho v tomto smere obmedzuje.“ (bod 12); „Dieťa je mimoriadne primitívnym spôsobom negatívne ovplyvňované proti otcovi.“ (bod 14); „Z psychologického hľadiska (materiálne, bytové, atď. podmienky znalec nepozná) má otec vhodnejšie dispozície pre zdravý duševný vývin maloletej. Styk s druhým rodičom by mal byť čo najčastejší.“ (bod 17); „Dieťa by nemalo zotrvať vo výhradnej osobnej

starostlivosti matky, pretože to škodí jeho psychickému vývinu.“ (bod 18). Matka sabotovala aj možnosť nadviazania kontaktu maloletej s otcom v „chránenom prostredí“ referátu poradensko - psychologických služieb úradu práce, kam maloletú neprivedla ani jeden jediný krát. Pokiaľ maloletá trpí zdravotnými problémami, poruchami spánku, je veľmi úzkostná,... nemôže to byť pripisované otcovi, ktorý nemá žiaden dosah na maloletú a nie je s ňou v absolútne žiadnom kontakte. Návrh matky hodnotí, ako aj aktuálnu zmenu jej správania, kedy sa snaží vytvoriť dojem nebránenia styku otca s maloletou, len ako účelovú obranu v rámci trestného konania. Súd nezistil, ani cez zisťovanie názoru maloletého dieťaťa, že by maloleté dieťa bolo stykom v rozsahu 3 hodín za dva týždne v prítomnosti matky akokoľvek ohrozené. Je samozrejmé, že vzhľadom na dobu, po ktorú bol styk s otcom prerušený, maloletá sa s otcom stretávať nechce, ako otca vníma manžela matky, s otcom nemá žiaden vzťah, ale za tento stav je zodpovedná matka maloletého dieťaťa a nie otec. Je len na matke, aby nielen formálne pripravovala maloletú a formálne umožňovala styk otca s maloletou, ale aby tak začala robiť aj skutočne. Jedine matka (za pomoci otca alebo napr. ponúkanej asistencie kolízneho opatrovníka, súdu...) môže vytvoriť pre maloletú so styku s otcom nie traumatickú, ohrozujúcu, negatívnu situáciu, ale práve naopak situáciu pozitívnu, bežnú.

3. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podala odvolanie matka, ktoré odôvodnila s poukazom na § 365 ods. 1 písm. f), g) a h) CSP. Poukazuje na to, že súd v odôvodnení rekapituluje prechádzajúce konania, podľa ktorých bola trestaná opakovane Okresným súdom v Martine pre údajné marenie rozhodnutia súdu. Nebolo však preukázané, že by viedla svoju dcéru k tomu, aby sa nechcela stretávať so svojím otcom, resp. že bráni svojej dcére stretávaniu sa s ním. Na každé stretnutie svoju dcéru riadne pripravila. Súd neprihliadol na skutočnosť, že uplynula značne dlhá doba, čo môže mať podstatný vplyv na zmenu pomerov. Neprihliadal na fakt, že dcéra má v súčasnej dobe viac ako 10 rokov, má teda svoje názory, priania, požiadavky, ale aj rozhodnutia. Závery súdu sú opreté o znalecký posudok PhDr. Jána Šútovca, PhD. z 24.06.2017, ktorý je neobjektívny a prekonaný, a preto žiadala, aby bol pribratý súdny znalec z odboru detskej psychológie. O tomto návrhu nebolo rozhodnuté. Súd len vypočul maloletú dcéru a snažil sa preukázať voľnou úvahou, že dcéra má údajne záujem o stretávanie sa so svojím otcom. Nepopiera, že bola na ňu podaná obžaloba pre prečin marenia úradného rozhodnutia, avšak žiadneho protiprávneho konania sa nedopustila, a preto táto argumentácia je nadbytočná a vzťahuje sa na ňu prezumpcia neviny. Návrh podala len z dôvodu, že maloletá takmer 2 roky odmieta stretávanie sa s otcom napriek tomu, že ona ako matka ju vždy na stretnutie riadne a včas pripraví. Je presvedčená, že otec si nedokáže vytvoriť taký vzťah s dcérou, aby si vytvorila k nemu dôveru a citovo sa s ním zblížila. Výchovné pôsobenie rodiča na dieťa by nemalo prekročiť racionálnu hranicu a mal by rešpektovať rozhodnutie dieťaťa. Rešpektovanie matky zo strany otca by malo byť východiskom k získaniu dôvery maloletej k nemu. Poukázala na čl. 12 ods. 1, 2 Dohovoru o právach dieťaťa a trvá na tom, že povinnosťou rodiča je zabezpečiť rozvoj dieťaťa v zdravom prostredí. Maloletá má v jej rodine vytvorené vyhovujúce a zdravé prostredie a s jej súčasným manželom má vytvorené silné citové puto, vníma ho ako svojho otca, napriek svojmu biologickému otcovi, ku ktorému nemá vytvorenú žiadnu citovú väzbu. Biologický otec si plní vyživovaciu povinnosť voči maloletej, avšak toto je jediný vzťah k nej. Z týchto dôvodov považuje styk otca s maloletou za daných okolností za nežiaduci a kontraproduktívny. Je vylúčené, aby ktorýkoľvek z rodičov nútil dieťa k plneniu povinností. Tieto argumenty súd nezohľadnil a ani sa nimi nezaoberal a jednoznačne prijal záver, že ona bráni stretávaniu sa otca s dcérou. Tvrdí, že na základe vyššie uvedených skutočností je možné rozsudok považovať za nesprávny a odporujúci zákonu. Navrhuje rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

4. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu matky uviedol, že s odvolaním nesúhlasí a doporučuje rozsudok potvrdiť.

5. Otec vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie a poukázal na to, že približne v apríli 2022 napísal list na okresný súd, že nebude chodiť na pravidelné stretnutia s dcérou, nakoľko je tam šikanovaný a ponižovaný a rovnako to platí aj o pojednávaní 27.10.2021, keď nešiel ani na jedno stretnutie, nakoľko súdne rozhodnutie nebolo právoplatné a v žiadnom prípade nechce dať JUDr. S. Z. akúkoľvek vymyslenú zámienku, aby opäť klamala a tvrdila, že „S. sa ma zase bála, alebo nedajbože po stretnutí so mnou ochorela, či mala nočné mory“. Taktiež ju nenavštívil v škole, čo nebolo možné ani z dôvodu COVIDu a informoval sa telefonicky u S. triednej učiteľky, ako sa jej darí, ako aj u pediatričky. Naďalej platí výživné a má eminentný záujem o kontakt s dcérou, nie však za cenu ponižovania a osočovania zo strany matky. Sama S. dokázala, že jej matka účelovo klame, keď na pojednávaní 27.10.2021 sa ho nebála, naopak, nebránila sa stretnutiu s ním v budúcnosti. O uvedenom

existuje zvukový záznam. Matka očividne úplne skreslene vnímala výpoveď S. na súde a z tohto dôvodu osobne naďalej pochybuje o duševnom zdraví matky, prihliadnuc na fakt, že v minulosti navštevovala psychiatrickú ambulanciu, ako aj na súdno-znalecký záver znalca PhDr. Jána Šútovca, PhD. v posudku z 24.06.2017, kde okrem iného uviedol: „Vnímanie reality matky maloletej je kontaminované paranoidnými projekciami“. Podotkol, že bolo by na zváženie, či by za každé zmarené stretnutie nemala matka poskytnúť náhradný termín alebo videohovor s maloletou, keďže takýmto spôsobom maloletá mala riešené i školské vyučovanie. Prioritou ale musí zostať osobné stretnutie.

6. Matka v replike na vyjadrenie otca uviedla, že v celom rozsahu sa pridrižiava podaného odvolania a trvá na dôvodoch tam uvedených. Vyjadrenie otca považuje za účelové, tendenčné a zavádzajúce. Z jeho tvrdení vyplýva, že sa ju snaží dlhodobo vykresliť ako matku, ktorá ho údajne ponižuje, osočuje, účelovo klame. Spochybňuje jej duševné zdravie a tento názor jednoznačne popiera. Z dôvodov uvedených v odvolaní tvrdí, že v súčasnej dobe nie je možné prihliadnuť na zistenia znaleckého posudku zo dňa 24.06.2017. Tiež neobstojí tvrdenie otca, že na pojednávaní 27.10.2021 sa ho maloletá nebála, naopak, nebránila sa stretnutiu s ním v budúcnosti, pričom z prepisu zvukového záznamu z výsluchu maloletej je zrejmé, že tvrdenia otca sú nepravdivé a zavádzajúce. K poznámke na zabezpečenie videohovoru s maloletou uviedla, že v prípade, ak by bol tento návrh predniesol spolu s konkrétnym spôsobom realizácie, predpokladá, že mohli dospieť k vzájomnej dohode.

7. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v intenciách § 65 a § 66 CMP a napadnutý rozsudok v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prejednávanú vec vecne správne posúdil. Nakoľko odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov, v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje a v podstatných bodoch naň odkazuje. Na zdôraznenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej

9. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že matka dlhú dobu neumožňuje stretávanie sa otca s maloletou dcérou a takisto, pokiaľ bolo upravené, že v priebehu pol roka tieto stretávania sa majú uskutočňovať na RPPS pri Úrade práce, soc. vecí a rodiny v Martine, matka ani jedenkrát neprivedla maloletú na predmetné stretnutie. Z uvedeného vyplýva, že matka po celú dlhú dobu znemožňuje otcovi stretávať sa s maloletou a z toho dôvodu podľa názoru odvolacieho súdu tvrdenie matky v odvolaní: „S mojím súčasným manželom má vytvorené silné citové puto, vníma ho ako svojho otca, napriek svojmu biologickému otcovi, ku ktorému nemá vytvorenú žiadnu citovú väzbu. Biologický otec si plní vyživovaciu povinnosť voči maloletej, avšak toto je jediný vzťah k nej.“, je neopodstatnené vzhľadom k tomu, že matka po celú dobu (minimálne 6 rokov) znemožňuje stretávanie sa otca s maloletou a toto neumožnila ani pred RPPS, z ktorého dôvodu biologický otec ani nemal možnosť vytvoriť si vzťah k maloletej a naopak maloletá citovú väzbu k nemu. Z ustálenej súdnej praxe nepochybne vyplýva, že dieťa sa identifikuje s názorom toho rodiča, v ktorého bezprostrednej starostlivosti sa nachádza, preto je potrebné pre zdravý a harmonický vývoj osobností maloletých detí konštruktívne, vecne a racionálne pristupovať k budovaniu vzťahu otca s maloletou dcérou. Používať dieťa ako nástroj na riešenie problémov, prípadne ako nástroj odplaty bez rešpektovania potreby dieťaťa citlivým prístupom, je nezodpovedné a môže sa neskôr negatívne prejaviť v jeho psychickom vývine. Opačným prístupom matka maloletú dcéru ochudobňuje a sťažuje jej situáciu, do akej sa dostáva v dôsledku nezhôd a konfliktov medzi rodičmi. Obaja rodičia by sa mali snažiť o také usporiadanie vzťahov a také správanie, ktoré eliminuje nepriaznivé dôsledky naštrbeného vzťahu. To, že maloletá má vytvorené silné citové puto so súčasným manželom matky, je len na jej prospech, avšak uvedená skutočnosť nemôže brániť tomu, aby uvedené puto maloletá mala nadviazané aj so svojím biologickým otcom. Rovnako je právom maloletej vedieť, kto je jej biologický otec a udržiavať s ním príbuzenské vzťahy.

10. Podľa čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami

sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi. Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, sa zaväzujú zabezpečiť dieťaťu takú ochranu a starostlivosť, aká je nevyhnutná pre jeho blaho, pričom berú ohľad na práva a povinnosti jeho rodičov, zákonných zástupcov alebo iných jednotlivcov právne za neho zodpovedných, a robia pre to všetky potrebné zákonodarné a správne opatrenia. Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, zabezpečia, aby inštitúcie, služby a zariadenia zodpovedné za starostlivosť a ochranu detí, zodpovedali štandardom ustanoveným kompetentnými úradmi, najmä v oblastiach bezpečnosti a ochrany zdravia, počtu a vhodnosti svojho personálu, ako aj kompetentného dozoru.

11. Podľa čl. 5 prvej vety Zákona o rodine, záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú.

12. V preskúmvanej veci matka maloletej opakovane tvrdí, že maloletá dcéra vytrvalo odmieta akékoľvek stretnutie s otcom, hoci ju na stretnutie riadne pripraví. Právo styku s dieťaťom rodiča, ktorému nie je zverené do starostlivosti, vychádza z Ústavy Slovenskej republiky, keď v zmysle čl. 41 ods. 4 Ústavy SR starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov, deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Právo styku a zásady jeho správneho výkonu sa premietajú do judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý opakovane konštatoval, že je v záujme dieťaťa, aby udržiavalo rodinné vzťahy s odlúčeným rodičom a aby nebolo odtrhnuté od svojich koreňov (Gorgulu v., Nemecko), respektíve, že dieťa má právo na to, aby malo príležitosť rozvíjať svoj vzťah ku každému z rodičov a prejavíť svoje city skutočne a slobodne, bez akéhokoľvek vonkajšieho tlaku zo strany druhého rodiča (Hansenová v., Turecko).

13. Objektívnym explicitne stanoveným zákonným kritériom pre rozhodnutie vo veci maloletého dieťaťa je záujem maloletého dieťaťa, čo korešponduje s podstatou a účelom základného práva maloletého dieťaťa na rodičovskú výchovu a starostlivosť a tomuto právu zodpovedajúcemu základnému právu obidvoch rodičov na starostlivosť a výchovu o svoje dieťa. Obsah týchto práv je homogenizovaný nielen v práve, ale súčasne aj v povinnosti na sústavnú starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj dieťaťa v zmysle § 28 ods. 1 písm. a) Zákona o rodine. Pokiaľ ide o záujem dieťaťa, súd musí tento vyhodnocovať a zdôvodniť nielen mechanicky a formálne, ale aj vzhľadom na emocionálne (či už pozitívne alebo negatívne) väzby maloletého ku každému z rodičov (I. ÚS 216/2018).

14. Pokiaľ maloleté dieťa je schopné s ohľadom na vek a rozumovú vyspelosť vyjadriť samostatne svoj názor, súd na jeho názor prihliadne, pričom názor maloletého dieťaťa môže zisťovať nielen jeho výsluchom priamo na pojednávaní, ale aj prostredníctvom príslušného orgánu sociálno-právnej ochrany detí (§ 38 CMP, čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa).

15. Z čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva pre vnútroštátne orgány pozitívny záväzok. Ak je preukázaná existencia rodinného puta, mali by v zásade konať tak, aby umožnili rozvoj tohto puta a mali by prijať všetky vhodné opatrenia, ktoré od nich možno vzhľadom na okolnosti toho - ktorého prípadu rozumne očakávať za účelom umožnenia styku rodiča s dieťaťom (napr. Nuutinen proti Fínsku, rozsudok z 27. júna 2000, ods. 128). Vnútroštátne orgány však nie sú zodpovedné za výsledok, t. j. ak sa styk rodiča s dieťaťom napokon nepodarí uskutočniť v navrhovanej forme a periodicite, prípadne sa ho nepodarí uskutočniť vôbec, ak vyvinuli náležitú starostlivosť a styku rodiča s dieťaťom bránia okolnosti na strane dotknutých osôb. EŠLP uznáva, že štátne orgány nie sú všemožné, najmä ak sa stretávajú s rodičmi, ktorí nie sú schopní prekonať svoju nevráživosť a nedbajú na záujmy vlastného dieťaťa (napr. Pedovič proti Českej republike, rozsudok z 18. júla 2006, ods. 115).

16. Odvolací súd zdôrazňuje, že úloha oboch rodičov je v živote maloletého dieťaťa nezastupiteľná a nie je tomu tak inak ani v prejednávanej veci. Záujmom dieťaťa je nepochybne, aby bolo v starostlivosti toho z rodičov, ktorý uznáva úlohu a dôležitosť druhého rodiča v živote dieťaťa. Starostlivosť a výchova o maloleté dieťa predpokladá zabezpečenie nielen materiálnych, ale i nemateriálnych podmienok, ktoré umožňujú rozvíjanie osobnosti maloletého dieťaťa. V procese socializácie maloletého dieťaťa je v zásade nevyhnutná účasť oboch rodičov. Po rozpade rodiny s maloletými deťmi nielen etika príbuzenských vzťahov, ale aj zákon zaväzuje deti k povinnosti svojich rodičov ctíť a rešpektovať, kým rodičovská zodpovednosť (za riadnu výchovu detí) je prikázaná obom rodičom, a preto pokiaľ nie sú zistené také skutočnosti, ktoré by viedli k pozastaveniu výkonu rodičovskej zodpovednosti, nie je dôvod na to, aby rodič, v ktorého priamej starostlivosti maloleté dieťa nie je, aby sa tento rodič s maloletým

dieťaťom nestretával. Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína, že záujem maloletého dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri hľadaní konkrétneho najvhodnejšieho usporiadania vzťahov medzi rodičmi a mal. dieťaťom a tento záujem vyžaduje, aby sa na jeho výchove podieľali obaja rodičia, ktorí majú v živote maloletého dieťaťa bez pochybností nezastupiteľné postavenie. Dieťa má právo na to, aby dostalo príležitosť rozvíjať svoj vzťah ku každému zo svojich rodičov a prejavovať svoje city skutočne slobodne, bez akéhokoľvek vonkajšieho tlaku zo strany druhého rodiča. Základným právom každého maloletého dieťaťa je právo na pravidelný kontakt s obidvoma rodičmi. V preskúmvanej veci u otca maloletej neboli zistené také skutočnosti, ktoré by viedli k pozastaveniu výkonu jeho rodičovskej povinnosti a podieľať sa na výchove maloletej. Je nevyhnutné vziať na zreteľ zodpovednosť matky, aby v záujme maloletej na ňu pozitívne vplývala a viedla ju k pozitívnemu vzťahu k otcovi. Dôležitá úloha otca v živote maloletej je nepopierateľná (aj keď odvolací súd nepopiera dôležitú úlohu aj súčasného manžela matky), a preto je úlohou matky vhodne na maloletú pôsobiť a zdôrazňovať jej dôležitosť stretávania sa s druhým rodičom, čo v danom prípade absentuje. Ako vyplynulo z dokazovania, matka s otcom nekomunikuje a otec nie je v žiadnom kontakte s maloletou od roku 2013, z ktorého dôvodu je logické, že ani nie je vytvorená citová väzba medzi otcom a maloletou. Z uvedeného dôvodu je preto aj upravené stretávanie otca s maloletou v minimálnom rozsahu, a to iba počas 2 hodín každú druhú sobotu a v prítomnosti matky, ktoré je nutné z dôvodu vytvorenia si vzťahu otca a dcéry, keďže neboli v spoločnom kontakte dlhú dobu. Matka tvrdí, že maloletá vytrvalo odmieta akýkoľvek kontakt s otcom napriek tomu, že ju ona neovplyvňuje a stretnutie s otcom nezakazuje, avšak z výsluchu maloletej vyplynulo až nelogicky, keď sa mala vyjadriť, že otec jej chce ublížiť, aj keď to nevedela bližšie odôvodniť (s otcom nebola v kontakte dlho dobu) a napokon s otcom v pojednávacej miestnosti v prítomnosti všetkých viedla určitú komunikáciu, z ktorej bolo možné vyvodiť, že maloletá má možnosť nadviazať vzťah s otcom, pokiaľ jej to bude umožnené aj zo strany matky. Vyjadrenie matky pred súdom prvej inštancie, že „otec má vlastné deti, vlastnú manželku, vlastnú rodinu, maloletá aktuálne žije v inej rodine, kde jej manžel berie ako svojho otca, trávi s ním čas a teda nie je vhodné taký vzťah rušiť, je zbytočné viesť takýto boj o stretávanie sa s maloletou“ je neakceptovateľné, nakoľko otec má rovnaké práva a povinnosti aj k mal. S. a ako už bolo vyššie konštatované aj mal. S. má právo vedieť kto je jej biologický otec a udržiavať s ním príbuzenský vzťah.

17. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že vo veci nebolo nutné vykonávať nové znalecké dokazovanie, nakoľko napriek tomu, že matka mala uloženú povinnosť umožniť stretávanie otca s maloletou, táto to doposiaľ neumožnila, čo vyplýva aj z nariadeného výkonu rozhodnutia ohľadne úpravy styku otca s maloletou. Už aj v tomto znaleckom posudku bolo konštatované, že maloletá je ovplyvňovaná matkou a vyplynulo to aj z dokazovania v tejto veci, keď napr. maloletá pri výsluchu nevedela logicky vysvetliť, prečo jej otec chce ublížiť, keď s ním nie je v žiadnom kontakte. Teda daný stav trvá a z tohto dôvodu by bolo nehospodárne vo veci nariaďovať nové znalecké dokazovanie.

18. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil aj spolu so závislým výrokom o nároku na náhradu trov konania.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP, aplikujúc ustanovenie § 52 CMP, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia upravujúce konanie súdu starostlivosti o maloleté deti ohľadne trov konania, neustanovuje inak. Nejedná sa o prípad upravený v ust. § 53 CMP (určenie rodičovstva a notárske úschovy), a v danom prípade neskúmal okolnosti, na základe ktorých by sa javilo spravodlivé priznať náhradu trov konania (§ 55 CMP), nakoľko si účastníci konania neuplatnili nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Preto rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

20. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)